

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Ing. P. Ch.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 1. 2005, č. j. 3301 - 6003 - 4 - 17.1.2005/Ve, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2006, č. j. 12 Ca 40/2005 - 46,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, advokátce, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4800 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2006, č. j. 12 Ca 40/2005 - 46, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše označenému rozhodnutí žalované, jímž žalovaná zamítla stěžovatelovo odvolání a potvrdila platební výměr vydaný Pražskou správou sociálního zabezpečení pod č. 1195/2004 dne 30. 9. 2004.

V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že mu byla odepřena účast na jednání před soudem, neboť o jednání Městského soudu v Praze, které mělo být podle tvrzení soudu nařízeno na 1. 11. 2006, stěžovatel nebyl řádně uvědomen, neboť neobdržel předvolání k tomuto jednání. Stěžovatel rovněž namítá, že předvolání k jednání nebylo doručeno ani náhradním způsobem „*ve smyslu příslušných ustanovení s. ř. s. platných v předmětné době*“. Stěžovatel uvedl, že si přebíral a přebírá všechny doručované a uložené písemnosti, avšak ke zmíněnému jednání žádné předvolání neobdržel, nemohl ani vyslovit svůj souhlas s rozhodnutím bez jednání, a nebyly tak splněny ani podmínky ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z odůvodnění rozhodnutí samého není zřejmé, zda soud o věci samé rozhodl při jednání nebo bez jednání, neboť konstatuje v jedné větě, že soud ve věci rozhodl bez jednání, protože žalobce žádal, aby věc byla takto projednána, ale v další větě konstatuje, že se žalobce přes řádné předvolání nedostavil k jednání, bylo proto rozhodnuto za jeho nepřítomnosti.

Vedle této vady řízení namítl stěžovatel, že se Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného rozsudku nevypořádal se všemi skutečnostmi a námitkami, jež stěžovatel uvedl v podané žalobě. Odůvodnění napadeného rozsudku se omezilo toliko na citaci rozhodných norem a převzalo jinak argumentaci žalované.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala, pokud jde o věc samu, na své vyjádření k žalobě.

Z obsahu soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti potřebné pro posouzení kasační stížnosti:

Stěžovatel podal dne 13. 4. 2005 žalobu proti výše označenému rozhodnutí žalované. Městský soud dne 7. 10. 2005 zaslal stěžovateli poučení o složení senátu ve smyslu § 8 odst. 5 s. ř. s. a výzvu ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel v zákonné lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy (doručena 31. 10. 2005, stěžovatel reagoval 12. 11. 2005) vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Po dalších procesních úkonech přistoupil Městský soud v Praze proto k nařízení jednání, a to na 1. 11. 2006 (pokyn kanceláři je založen na č. l. 38 soudního spisu a je datován 13. 9. 2006). Předvolání bylo (jak svědčí údaj rovněž na č. l. 38) vypraveno dne 15. 9. 2006. Předvolání bylo zasíláno do vlastních rukou adresáta ve smyslu § 45b zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Protože nebyl stěžovatel na doručovací adrese, která je zároveň místem jeho pobytu, zastižen, byla zásilka s předvoláním dne 20. 9. 2006 uložena na poště a stěžovateli byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedl. Stěžovatel tak do 5. 10. 2006 neučinil, doručující orgán proto vrátil nedoručenou zásilku zpět. O tom svědčí vrácená zásilka s údaji na doručence založená na č. l. 39 soudního spisu. Městský soud v Praze proto vycházel z fikce doručení ve smyslu § 46 odst. 6 o. s. ř. a při jednání dne 1. 11. 2006, na něž se stěžovatel nedostavil, konstatoval, že doručení předvolání bylo vykázano, stěžovatel se však nedostavil bez řádné omluvy. Vydal proto usnesení, že v jednání bude pokračováno bez přítomnosti stěžovatele.

Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 20. 12. 2006, kasační stížnost byla podána dne 27. 12. 2006.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“) a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody, které lze podle obsahu považovat za důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto považuje pro tyto důvody kasační stížnost za přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o námitku nedostatku předvolání k jednání, Nejvyšší správní soud konstatuje, že obsah soudního spisu svědčí pro to, že Městský soud v Praze postupoval zcela správně. Akceptoval stěžovatelův nesouhlas, aby bylo rozhodnuto bez jednání, proto jednání na 1. 11. 2006, jak svědčí pokyn předsedy senátu a obsah doručenek na č. l. 38 a č. l. 39 soudního spisu, nařídil. Jak bylo výše uvedeno, obsah doručanky vrácené zásilky předvolání na č. l. 39 soudního spisu svědčí o tom, že předvolání bylo doručováno na adresu stěžovatelova pobytu. Vzhledem k tomu, že nebyl zastižen, a vzhledem k tomu, že šlo o zásilku do vlastních rukou, byla zásilka uložena na poště a v místě pobytu zanechána výzva, aby si stěžovatel zásilku vyzvedl. Tak se do 9. 10. 2006 nestalo. Nejvyšší správní soud poznamenává, že podle ustanovení § 50f odst. 9 o. s. ř., ve znění účinném ke dni doručování, platí, že není-li dokázán opak, považují se údaje uvedené na doručence za pravdivé. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti krom tvrzení, že žádnou zásilku obdobného druhu neobdržel a jinak vyzvedává všechny zaslané a uložené zásilky, žádných důkazních návrhů, které by jakkoliv naznačovaly, že údaje na doručence pravdivé nejsou, nepřinesl. S ohledem na to nelze mít rozumnou pochybnost o validitě údajů na doručence uvedených. S ohledem na to byly splněny podmínky fikce doručení podle § 46 odst. 6 o. s. ř. Městský soud v Praze proto nepochybil, pokud považoval předvolání stěžovatele za řádně doručené. Vzhledem k tomu, že se stěžovatel, ač řádně k jednání předvolán, k jednání nedostavil, byly splněny podmínky pro jednání i bez účasti stěžovatele. Podle § 49 odst. 3 s. ř. s. totiž platí, že neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci.

Pokud jde o námitku stěžovatele stran nepřezkoumatelnosti rozsudku Městského soudu v Praze, neboť se údajně nevypořádal se všemi žalobními námitkami, pouze převzal argumentaci žalované, Nejvyšší správní soud poznamenává, že tato námitka je zcela nekonkrétní a nezpůsobí věcného projednání. Stěžovatel neuvádí, v čem je argumentace Městského soudu v Praze nedostatečná a v čem jsou jeho závěry nepřezkoumatelné. Sama skutečnost, že se soud ztotožní se závěry žalovaného správního orgánu, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Stěžovatel nijak nespecifikuje, v čem je tato argumentace nedostatečná a jakou z jeho námitek měla opomíjet.

Nejvyšší správní soud proto neshledal v postupu Městského soudu v Praze žádných vad, který by zakládaly nutnost jeho rozsudek zrušit, a proto námitky stěžovatele neshledal důvodnými. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalované, Nejvyšší správní soud však žádné náklady, které by žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly, nezjistil. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalované, přestože měla ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovateli byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2009, č. j. 12 Ca 40/2005 - 142, ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Dagmar Rezková Dřímlová. Té Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s. za dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, spolu s režijním paušálem podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky v celkové výši 4800 Kč. Pro výplatu odměny stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu